

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

OPENBARE COMMISSIEVERGADERING

HANDELINGEN

COMMISSIE VOOR WERKGELEGENHEID EN
ECONOMISCHE AANGELEGENHEDEN

VERGADERING VAN DINSDAG 2 JULI 1996

Interpellatie van de heer André Kenzeler tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de terugbetaling van KS-gelden door KRC-Genk

Interpellatie van de heer Ludo Sannen tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de opvolging van het Toekomstcontract voor Limburg

Interpellatie van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over maatregelen tegen het Waalse protectionisme
Met redenen omklede motie

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Herman Candries

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.40 uur.*

Interpellatie van de heer André Kenzeler tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de terugbetaling van KS-gelden door KRC-Genk

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Kenzeler tot de heer Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de terugbetaling van KS-gelden door KRC-Genk.

De heer Kenzeler heeft het woord.

De heer André Kenzeler : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil vooraf even vermelden dat ik geen supporter van SK Lommel of Sint-Truiden ben, maar dat ik wel een beetje supporter voor Patro Eisden. Dat mag, sommigen zijn zelfs supporter van Club Brugge.

In een belangrijke Limburgse krant – die trouwens bukt van het geld, ze wil immers een Antwerpse krant overnemen – las ik dat er nogal wat reconversiegeld naar KRC-Genk is gevloeid. Er is sprake van 235 miljoen frank. In de voormalige onderzoekscommissie van de Senaat werden andere bedragen vernoemd : 180 miljoen frank, terug te betalen in vijftien termijnen van twaalf miljoen frank, ingaand vanaf het jaar 1995. Tot nu toe werd nog niets betaald.

Ik wil de minister hier een aantal vragen over stellen. Ten eerste, welk bedrag aan reconversiegelden ontving KRC-Genk ? Ten tweede, werden reeds terugbetalingen gedaan ? Ten derde, indien dit niet geval is, waarom niet en welke maatregelen worden overwogen ? Ten vierde, zijn de geruchten correct dat het Thyl Gyselinck-stadion wordt overgedragen aan de gemeente Genk ? Ten vijfde, is die overdracht gratis of moet daarvoor worden betaald ? De compensaties aan KRC-Genk worden vergoelijk door het argument dat er in Genk kolen in de ondergrond zitten. Ten zesde, welke compensatie krijgen de

ploegen uit Beringen, Heusden, Houthalen en Eisden ? Daar zitten ook kolen in de ondergrond.

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Mijnheer de voorzitter, collega's, bij overeenkomst van 21 april 1988 werd door de KS aan KRC-Genk een financiering toegekend van 30 miljoen frank. De overeenkomst van 7 augustus 1989 kende een bijkomende lening van 140 miljoen frank toe. De partijen bepaalden dat er 10 miljoen frank extra moest worden afgelost als compensatie voor verlopen interesten. Dat brengt het totaal bedrag op 180 miljoen frank.

In een overeenkomst van 20 februari 1991 ontleende KS aan KRC-Genk een bijkomend bedrag van 5 miljoen frank. Bijgevolg werd 175 miljoen frank aan KRC-Genk uitgeleend en diende 185 miljoen frank te worden terugbetaald, omdat de partijen overeenkwamen dat als compensatie voor verlopen interesten 10 miljoen frank extra moest worden afgelost. Deze sommen mochten enkel worden besteed aan de bouw van het stadion. De grond waarop het stadion werd gebouwd was eigendom van KS en werd tot 2011, via een opstalovereenkomst, ter beschikking gesteld van KRC-Genk. In 2011 zou KS automatisch eigenaar worden van het stadioncomplex. KS betaalde aan KRC-Genk tevens 55 miljoen frank voor het verwerven van een optie tot onmiddellijke aankoop van het stadion. Deze optiegelden werden eveneens als financiering beschouwd in een protocolovereenkomst van 1995 tussen NV Mijnen en KRC-Genk.

Geconsolideerd betekent dit 230 miljoen frank als gefinancierd bedrag en 240 miljoen frank als terug te betalen som. Tot op heden werden geen terugbetalingen gedaan van de geleende hoofdsom. De leningen van NV Mijnen aan KRC-Genk zijn achtergesteld ten opzichte van de schulden van KRC-Genk bij de Generale Bank. KS heeft zich borg gesteld voor deze schulden ten belope van maximaal 50 miljoen frank.

Op 22 maart 1995 werd een globale financieringslening uitgewerkt in een protocolovereenkomst. Daarin wordt

Van Rompuy

voorzien 240 miljoen frank kwijt te schelden, in ruil voor de inkorting van de opstalovereenkomst tot 2001, onder opschortende voorwaarde van vrijgave van de borgstelling. Ter compensatie zou NV Mijnen, als rechtsopvolger van KS, tien jaar vroeger dan voorzien eigenaar van het stadion worden. Aan de voorwaarde van vrijgave van borgstelling is vandaag nog niet voldaan. De onderhandelingen met de Generale Bank lopen nog. Er worden geen concrete onderhandelingen gevoerd met de gemeente Genk over de overdracht van het stadion.

Het stadion paste in de themaparkplannen die in 1988 bij KS leefden. De beslissing tot de bouw van een stadion was enerzijds gebaseerd op de economische motieven van het ERC-project en anderzijds op sociaal-culturele motieven : de KS wenste een psychologisch effect te creëren in een gebied dat als het epicentrum van de mijnsluiting werd aanzien. Het stadion was niet louter sportgericht, maar had ook een multiculturele roeping. Dit kwam eveneens tot uiting in de samenstelling van de raad van bestuur.

Er waren besprekingen met Winterslag, Waterschei, Eisden en Hasselt. Uiteindelijk gingen alleen Thor Waterschei – de sympathiekste Limburgse ploeg die ik ooit zag spelen – en Winterslag in op de fusieplannen.

De financiering van KRC-Genk door de KS kwam vroeger reeds aan bod in het Vlaams Parlement. De vermelde bedragen zijn terug te vinden in het stuk van de Vlaamse Raad van 23 december 1993. De protocolovereenkomst van 22 maart is een nieuw gegeven.

De voorzitter : De heer Kenzeler heeft het woord.

De heer André Kenzeler : Mijnheer de minister, die overeenkomst is inderdaad nieuw. Het verslag kijkt wel af van wat u opsomt. Het zou ons echter te ver leiden indien ik dat allemaal zou voorlezen.

Aan het einde van uw betoog zei u iets heel belangrijks, namelijk dat de andere ploegen niet wilden deelnemen. Dat is absoluut niet waar. Ik maakte toen deel uit van de meerderheid in de gemeenteraad van Maasmechelen. Ik heb persoonlijk mijnheer Geyselinck in Maasmechelen uitgenodigd – in een goede horecazaak trouwens. We hebben daar een hele avond gepraat, met als doel ook iets te verkrijgen. De heer Geyselinck heeft de hele avond gepraat, maar weinig gezegd. Het resultaat was dat mijnheer Geyselinck de volgende morgen telefoneerde met de heer Vaesen van de firma Vasco en de heer Craeybeckx, beiden van Patro Eisden, en hen uitnodigde deel uit te maken van het bestuur van KRC-Genk. Dat is de waarheid. Uw versie strookt niet met die waarheid.

Ik vind het persoonlijk heel jammer dat men nu een protocolakkoord maakt. Reconversiegeld hoeft niet verbonden te worden aan het aanwezig zijn van steenkool in de

grond. Ook in Eisden bijvoorbeeld zijn er heel wat kleine voetballertjes die graag wat logistieke ondersteuning krijgen.

Genk kreeg een bedrag dat nu omwille van dat protocol wordt kwijtgescholden. Ik vraag me af waarom de andere ploegen, zoals Beringen en Houthalen, niets hebben gekregen. Daar zit ook steenkool in de grond, daar wonen ook voetbalgrage kinderen. In Maasmechelen hebben we contacten met een potentiële investeerder, Soccer Universe. Die komt eerst in Maasmechelen druk uitoefenen en wendt zich vervolgens tot Genk. Ik gun Genk dat, maar er zijn ook nog andere gemeenten in Limburg die graag een rechtvaardig deel van koek krijgen. Mijnheer de minister, uw antwoord overtuigt me niet. Over die kwijtschelding wil ik nu niet redetwisten, maar uw antwoord inzake de andere ploegen is niet correct. Ik nodigde zelf de heer Geyselinck uit. De toenmalige voorzitter van KRC-Genk, de heer Kumpen, heb ik ooit aan een het einde van een hoorzitting gezegd dat de waarheid vertellen soms zeer moeilijk is. Ik vraag me af wat er nog is weggelegd voor de andere Limburgse ploegen ? In hoeverre is er sprake van eerlijke concurrentie ?

De voorzitter : De heer Sleenckx heeft het woord.

De heer Jef Sleenckx : Ik heb het altijd al zeer vervelend gevonden dat men KS-geld voor voetbalploegen gebruikt. Die KS-gelden waren eigenlijk bedoeld voor werkgelegenheid. Het tewerkstellen van elf mensen is geen rechtvaardiging van die vele miljoenen frank. Limburg kan de gelden mijns inziens beter gebruiken voor echte, reële tewerkstelling. Ik heb dat trouwens heel duidelijk gezegd indertijd, zowel aan de heer Kumpen als aan de bevoegde minister. Op deze wijze doen we niet aan tewerkstelling.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Men kan terecht de vraag stellen wat er met deze gelden gebeurde. Mijns inziens is het een verkeerde conclusie dat men nog meer gelden moet besteden om voetbalclubs te ondersteunen.

In het KS-dossier liepen heel veel zaken verkeerd, die hier niet opnieuw moeten worden opgerakeld. Het is mijns inziens heel dubieus te besluiten dat andere Limburgse voetbalclubs moeten worden gesubsidieerd omdat het KRC-dossier verkeerd liep.

Als u teveel geld heeft, mijnheer de minister, zijn er nog heel wat Vlaamse voetbalclubs die graag een extraatje krijgen. Ik ben ook voorzitter van een voetbalclub, we zijn ook geïnteresseerd.

Minister Eric Van Rompuy : Brugge kreeg ook 250 miljoen frank.

De heer Jacques Laverge : Dat was voor Euro-2000, een heel andere zaak.

Minister Eric Van Rompuy : Ik heb u en zelfs de heer Denys niet horen protesteren tegen die 250 miljoen frank.

De heer Jacques Laverge : Neen, maar dat is geen steun aan een voetbalclub, maar wel aan een infrastructuur voor een groot evenement dat belangrijk is voor de uitstraling van Vlaanderen.

Het dossier KRC-Genk is veel diepgaander : verlieslatende clubs fusioneerden en hun schulden werden kwijtgescholden. We moeten geen oude koeien uit de gracht halen, maar we moeten niet terug in dezelfde fouten vervallen, mijnheer Kenzeler. Dat zou heel pijnlijk zijn. Er moeten geen subsidies worden gegeven omdat er kolen in de ondergrond zitten, dat is een verkeerde conclusie.

De heer André Kenzeler : Mijnheer de voorzitter, ik ben het niet eens met de heer Laverge. Hij beweert dat ik om bijkomende middelen vraag. Dat is niet juist. Ik vraag alleen of het beloofde geld ook daadwerkelijk wordt terugbetaald. Ik heb niet gezegd dat er in Genk steenkool in de ondergrond zit. Anderen beweerden dat en het zijn diegenen die vragen daarom een compensatie te geven aan de voetbalt ploeg uit dat gebied. Mijnheer Laverge, het gaat hier om een fusie van twee ploegen : Winterslag en Waterschei. Als men hen een compensatie geeft, waarom zouden de andere Limburgse ploegen daar niet in mogen delen ? Men kan die 180 miljoen frank toch anders verdelen ? Mijnheer de minister, uw rekening blijft hetzelfde en wij zouden ons een beetje gelukkiger voelen.

De heer Jacques Laverge : Het wordt kwijtgescholden.

De heer André Kenzeler : Dat wist ik niet. Ik ben vandaag dus een beetje slimmer geworden. Dat betekent echter niet dat ik het eens ben met deze kwijtschelding.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Ludo Sannen tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de opvolging van het Toekomstcontract voor Limburg

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Sannen tot de heer Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de opvolging van het Toekomstcontract voor Limburg.

De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op 29 april 1987 werd op het kasteel van Ham te Steenokkerzeel het Toekomstcontract voor Limburg ondertekend door de volgende partijen : het pro-

vinciebestuur, de Vlaamse regering, de federale regering en de Europese Commissie.

Ik wil even een citaat voorlezen uit de opdracht die het Toekomstcontract kreeg. Artikel 1 zegt, en ik citeer : "de partijen die de gemeenschappelijke verklaring onderschrijven, verbinden zich ertoe alles in het werk te stellen om de werkgelegenheid in Limburg zodanig te stimuleren dat zo snel mogelijk en ten laatste binnen tien jaar, vanaf de datum van de ondertekening van het akkoord, de volledige werkloosheid in Limburg zeer gevoelig wordt verminderd". Einde citaat. Dit wordt dan als volgt verder gedefinieerd : de werkloosheidsgraad in Limburg moet minstens op hetzelfde niveau komen als in de rest van Vlaanderen.

De doelstelling is duidelijk : de ondertekenaars verbinden zich ertoe om tegen het einde van dit contract de werkloosheidsgraad in Limburg op hetzelfde niveau te brengen als in de rest van Vlaanderen. Een gecoördineerde aanpak wordt hierbij vooropgesteld, met behoud van specifieke verantwoordelijkheden. Het gaat hier dus om een duidelijke resultaatsverbintenis. Vandaag moeten we dan ook oordelen over het bereikte resultaat, en daar de nodige conclusies uit trekken. Op basis van dit contract moeten we tot een evaluatie overgaan. Men spreekt van een verlenging van het Toekomstcontract en Agalev heeft daar op zich niets tegen. Integendeel, het is zelfs wenselijk, rekening houdend met de werkloosheidscijfers.

Deze cijfers zijn dramatisch voor Limburg. Het Toekomstcontract van 1987 had de bedoeling om de werkloosheidsgraad van Limburg op hetzelfde niveau te brengen als die van Vlaanderen. In april 1987 bedroeg het werkloosheidssurplus in Limburg 15.429 eenheden, in vergelijking met het gemiddelde in de rest van Vlaanderen. Nu, negen jaar later, bedraagt dit nog steeds ongeveer 12.000 eenheden, ondanks de miljardenstroom die naar Limburg is gegaan. Limburg is tientallen miljarden reconversiegeld kwijt, zonder een echte verbetering van de werkloosheidsgraad.

De GOM stelt voor om een objectieve evaluatienota op te stellen over de behaalde resultaten in het kader van het Toekomstcontract. Ook u, mijnheer de minister, stelt een objectieve studie in het vooruitzicht, die de doelmatigheid van het beleid moet nagaan. Agalev vindt zo'n evaluatie eveneens wenselijk en noodzakelijk. Niet alleen de resultaten moeten worden beoordeeld, maar ook het gevoerde beleid en het waarom van het falen van de verantwoordelijken van dit Toekomstcontract. Het gaat hier immers om een resultaatsverbintenis, die niet werd nagekomen. De ondertekenaars hebben gefaald en dus moeten ook zij in een dergelijke studie worden beoordeeld.

Ik wil niet opnieuw de geschiedenis van het reconversieverhaal schrijven. Na de sluiting van de mijnen is de reconversie stilgevallen wegens een reeks onfrisse praktijk-

Sannen

ken, die in de vorige regeerperiode voldoende werden uitgespit. Het KS-debâcle heeft er echter wel voor gezorgd dat de reconversiedynamiek is stilgevallen. Het Witte Donderdag-akkoord, dat vorig jaar door de vier traditionele politieke partijen van Limburg en de Vlaamse regering werd afgesloten, heeft de reconversie geen nieuw leven ingeblazen. Dit akkoord is in hetzelfde bedje ziek als de vorige reconversiestructuren. In het verleden hebben deze partijen allerlei organen opgericht om de controle op de reconversiemiddelen onder elkaar te verdelen. Dit heeft wel tot gesjoemel geleid, maar niet tot werkgelegenheid. Inhoudelijk is dit een zwak akkoord, omdat veeleer de politieke evenwichten bepalend waren in plaats van de dramatisch hoge werkloosheidsgraad in Limburg.

Het interministerieel overleg als motor van de reconversie is het betonneren van de traditionele partijpolitieke invloed op de verdeling en de aanwending van de reconversiemiddelen. Een echte parlementaire controle wordt onmogelijk gemaakt, evenals een democratische provinciale sturing van de reconversie. Een openbaar maatschappelijk debat over de reconversie wordt niet wenselijk geacht en de verschillende Limburgse maatschappelijke actoren worden buitenspel gezet. Ook de democratisch verkozen provincieraad mag geen rol van betekenis vervullen binnen de reconversie. Het interministerieel overleg is dan ook het institutionaliseren van de ondemocratische besluitvorming, en sluit de mogelijkheid tot kritische toetsing van het verdere verloop van de reconversie uit.

Elk van de vier politieke partijen heeft ervoor gezorgd dat haar invloed voldoende aanwezig is in dit akkoord. Van een algemene en geïntegreerde aanpak van de reconversie is helemaal geen sprake. Het partijpolitieke evenwicht heeft als inspiratiebron gefungeerd. Zo wilde de CVP, die niet is vertegenwoordigd in de Bestendige Deputatie, absoluut haar invloed op de besteding van de reconversiegelden veiligstellen, door al het gewicht van de reconversie te leggen bij het interministerieel overleg. De Vlaamse regering houdt daardoor het heft in handen, en hierin heeft de CVP een belangrijke machtspositie.

De partijen van de Bestendige Deputatie werden eveneens gepaaid. De SP weet nu dat er uiteindelijk gelden worden vrijgemaakt voor de sociale huisvesting. De VLD, met mijnheer Schiepers als voorzitter van de GOM, krijgt 1 miljard frank ter beschikking voor de uitbouw van nieuwe industrieterreinen. De Volksunie krijgt een gemeentelijk reconversiefonds van 550 miljoen frank, te besteden aan strategische investeringen op het vlak van toeristische en economische infrastructuur.

Mijnheer de minister, u begrijpt dan ook dat ik nogal verast was door uw opmerking tijdens uw toespraak op de jaarvergadering van de GOM Limburg. U waarschuwde toen voor de politisering van het Limburgs economisch gebeuren. Ik citeer : ook na het KS-debâcle blijft de strijd

om de overheidsmiddelen aanleiding geven tot bitsige partijpolitieke tegenstellingen en politieke verkaveling van het overheidsgeld. De solidariteit van Vlaanderen met Limburg in een toekomstcontract zal mede afhankelijk zijn van de wil tot depolitisering van het sociaal-economisch gebeuren. De Permanente Werkgroep Limburg en het interministerieel overleg met de Bestendige Deputatie blijven voor mij – aldus de minister – uitingen van geïnstitutionaliseerd wantrouwen. Wanneer zal dit gekraak eindelijk ophouden ?

Deze analyse kan ik grotendeels volgen. Laat mij echter toe enige bedenkingen te formuleren bij deze uitspraak. De geloofwaardigheid en de oprechtheid van deze opmerking wordt enigszins aangetast door degene die de uitspraak doet. Het is toch de Vlaamse regering die voor een groot stuk mee verantwoordelijk is voor deze politisering ? Op welke manier denkt de minister deze politisering te doorbreken ? Het kan toch niet dat de Vlaamse regering haar verantwoordelijkheid minimaliseert en doet alsof de anderen verantwoordelijk zijn, en dus ook hiervoor de verantwoordelijkheid op zich moeten nemen. De Permanente Werkgroep werd samengesteld onder de verantwoordelijkheid van de huidige minister-president. Dit geldt ook voor het opnieuw geactiveerde interministerieel overleg. Het is onder zijn impuls dat de Witte Donderdag-akkoorden werden afgesloten. Agalev zal in ieder geval elk initiatief dat deze politisering doorbreekt, ten volle steunen.

Een ander probleem dat de minister naar voor brengt, is de versnippering van de middelen. Levert dit wel een duurzame tewerkstelling op ? Zijn er voldoende resultaatsverbintenissen ? Dit zijn ongetwijfeld terechte vragen. De vraag is echter of de versnippering op zich een probleem is. Is het gebrek aan een duidelijke resultaatsverbintenis niet de echte oorzaak ? Zo vindt Agalev het stimuleren van de KMO's ontzettend belangrijk. Zij hebben de voorbije jaren de meeste bijkomende tewerkstelling gecreëerd. De KMO's zijn een duurzame bron voor tewerkstelling. Een nieuwe economische ruggegraat kan slechts totstandkomen wanneer ook autochtone bedrijven – KMO's – de mogelijkheid krijgen zich verder te ontwikkelen tot grotere bedrijven. Een begeleidings- en vormingsproject voor bedrijfsleiders van kleine KMO's, met het doel deze mensen beter te wapenen en te ondersteunen in hun industriële initiatieven, is volgens Agalev absoluut noodzakelijk. Daarvoor werden echter in dit nieuwe Witte Donderdag-akkoord geen middelen vrijgemaakt. Er werd wel 500 miljoen frank vrijgemaakt voor het aantrekken van nieuwe buitenlandse investeerders.

Ik verwijs hier naar het initiatief dat in de Antwerpse Kempen wordt genomen : het Plato-initiatief. Dit initiatief wil de KMO's een soort van peters bezorgen : managers van grote bedrijven die de kleinere KMO's begeleiden. Een initiatief van Plato-1 leverde 500 bijkomende arbeidsplaatsen op. Vijf jaar later blijft daar nog altijd meer dan

Sannen

90 percent van over. Dergelijke initiatieven zijn dus ontzettend belangrijk en kunnen een duurzame tewerkstelling opleveren. Hiermee wil ik aantonen dat de versnippering op zich misschien niet echt het probleem is, maar wel de resultaatsverbintenis die aan elke dotatie en ondersteuning wordt gegeven. Als je KMO's ondersteunt, krijg je sowieso een gedeeltelijke versnippering van de middelen.

Komt er nu een verlenging van het Toekomstcontract ? Het Toekomstcontract was een resultaatsverbintenis. Het contract loopt bijna op zijn einde en het blijkt nu dat het einddoel niet werd bereikt. Het is dus niet meer dan logisch dat er initiatieven worden ondernomen om dit door iedereen erkend en aanvaard einddoel toch te bereiken.

Uit de tekst van het Toekomstcontract blijkt dat iedereen het einddoel aanvaardde en bereid was om zich daarvoor in te zetten. Dat doel is na tien jaar niet bereikt – daarvoor dient de evaluatie -, maar het is wel noodzakelijk dat het gebeurt.

Ik wil me niet uitspreken over de concrete vorm, en of er op juist dezelfde manier moet worden gewerkt als in het verleden, maar ik vind wel dat de Vlaamse regering haar verantwoordelijkheid niet kan ontlopen. Een aangegaan engagement moet gehandhaafd blijven. Ik heb nochtans de indruk dat de minister bepaalde middelen, die van essentieel belang zijn voor het Toekomstcontract, wil laten afvloeien naar de algemene begroting voor economie, en ze op die manier in het algemeen economisch beleid wil inbedden. Er mag echter geen onduidelijkheid over bestaan dat het Limburgs Fonds volledig ter beschikking van de Limburgse reconversie moet blijven. Bij het uittekenen van nieuwe reconversiestructuren en de herschikking van de middelen, moeten de rechtmatig aan Limburg toebehorende fondsen, die nu ter beschikking worden gesteld van de LRM en als een renteloze lening moeten worden terugbetaald, terug in het Limburgs fonds terechtkomen. Van de gelden die na de vervroegde sluiting van de mijnen overbleven, is overigens voor elke frank die voor de Limburgse reconversie mocht worden gebruikt, eerst een frank naar de Vlaamse Gemeenschap gegaan.

Graag had ik dan ook van de minister vernomen welke verantwoordelijkheid de Vlaamse regering nog wil dragen in het verdere verloop van de Limburgse reconversie. Houdt de Vlaamse regering in de toekomst de noodzakelijke financiële middelen voor deze reconversie ter beschikking ? Welke instrumenten zal ze hanteren om de reconversie te activeren ? Voelt ze zich nog gebonden aan het einddoel van het Toekomstcontract ? Zo ja, hoe wil ze dit realiseren ?

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de interpellatie van de heer Sannen komt op het juiste moment. Als een interpellatie ooit actueel was, was deze het wel. Zijn onderwerp vormt het gespreksonderwerp bij uitstek in Limburg, zowel in politieke als in economische kringen.

We kennen allemaal de problemen waarmee de provincie momenteel wordt geconfronteerd. De heer Sannen heeft de cijfers geciteerd. Het surplus aan structureel werklozen bedraagt 12.000 eenheden. Op dat vlak is heel wat werk aan de winkel.

Tot dusver heeft men als remedie steeds getracht om structuren en systemen op touw te zetten. Vaak overlappen die elkaar. Er zijn een aantal dingen fout gelopen. Het verhaal van het KS-schandaal is bekend. We hoeven die oude koeien niet meer uit de sloot te halen.

Naast de reconversie die is geconcipieerd door de Vlaamse regering en de provincie Limburg, zijn er een aantal steunfondsen op Europees niveau. Ze hebben betrekking op de zogenaamde doelstelling 2-gemeenten, die worden omschreven als ontwikkelingszones van categorie II. Al deze projecten lopen enigszins door elkaar, en creëren als het ware een Limburg met twee snelheden. Een aantal gemeenten kunnen ten gevolge van de aard van hun problemen of hun verwantschap met de mijnproblematiek genieten van extra voordelen. Dit brengt echter een benadeling van de anderen mee. Voor dat reële probleem ligt niet onmiddellijk een oplossing voor de hand.

In het begin van de reconversie werd er gewerkt met een systeem van reconversievennootschappen. Dat systeem was doelmatig en efficiënt, en sloot aan bij de politiek die u nu zelf voert op het vlak van belastingkredieten voor het Vlaamse bedrijfsleven. Ik pleit ervoor om de reconversievennootschappen terug in te voeren. Op die manier kan investeren in Limburg terug aantrekkelijk worden. Het biedt zuurstof om risicodragend kapitaal binnen te halen.

De federale regering heeft dit project destijds unilateraal opgeheven. Het Limburgs bedrijfsleven kon dat moeilijk begrijpen, ook al omdat het zo bruusk en abrupt gebeurde. Men zou kunnen opwerpen dat het gaat om belastingvoordelen, waarvoor een federale financiering moet worden gezocht. Die middelen zijn echter wel degelijk voorhanden. De LPM, de Limburgse Participatiemaatschappij, beschikt momenteel over meer dan 2 miljard frank aan liquiditeiten. Dat blijkt uit hun balansen. Daarin staan ook participaties ingeschreven voor 1,8 miljard frank. Deze middelen kunnen perfect worden aangewend om het systeem van de reconversievennootschappen financieel te dragen. Dat zou heel de provincie ten goede komen en de discriminatie tussen de verschillende gemeenten opheffen. Bovendien gaat het om een doorzichtige maatregel. Hij kan ook u niet ongenegen zijn, aangezien de fiscaliteit en

Keulen

de parafiscaliteit worden gebruikt als een economisch beleidsinstrument.

Tot slot kom ik even tot het probleem van de politisering. U heeft die aangeklaagd in uw betoog op de jaarvergadering van de GOM in het Cultureel Centrum van Hasselt. Ook een week eerder, tijdens de opening van het Ondernemershuis te Maasmechelen, maakte u een scherpe analyse. Het kan evenwel nooit kwaad om de hand in eigen boezem te steken. Daarom doet u er goed aan om dat proces ook bij uw eigen Limburgse partijgenoten onder de loop te nemen.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil de discussie verruimen om op die manier de essentie bloot te leggen. De essentie van het Toekomstcontract is het verminderen van de werkloosheid. Daarom wil ik een juister beeld schetsen van de Limburgse werkloosheid. Ik baseer me hiervoor op het halfjaarlijkse rapport van de GOM van december 1995. Het nieuwe rapport is wel klaar, maar ik heb het nog niet ontvangen. In december 1995 bestond het werkloosheidssurplus uit 1.612 mannen en 11.289 vrouwen. Daar zit in Limburg het probleem. Alle maatregelen moeten hiermee in verband worden gebracht.

Ik geef nog enkele cijfers. Van 1986 – bij de start van het Toekomstcontract – tot in juni 1994 zijn er in Limburg 19.661 arbeidsplaatsen voor vrouwen bijgekomen. Het gaat vooral om deeltijds werkenden. De netto-tewerkstelling voor vrouwen is zo goed als verwaarloosbaar. Die is bijna volledig naar mannen gegaan.

Een van de redenen waarom de werkloosheid voor vrouwen in Limburg zo groot is, is gelegen in het feit dat de tertiaire sector er veel zwakker is vertegenwoordigd dan in de rest van Vlaanderen. In Limburg biedt ze 61 percent van de arbeidsplaatsen en in Vlaanderen 65,5 percent. 82 percent van de werkende vrouwen is juist in die sector aan de slag.

Met dit soort verklaringen dient rekening te worden gehouden bij plannen voor de toekomst. Als men zegt dat het Toekomstcontract onvoldoende heeft opgeleverd, kan ik dat beamen. Men moet dan ook nagaan voor wie het onvoldoende heeft gewerkt. Als het moet worden bijgestuurd, moet dat worden gedaan met het oog op de doelgroep die tot nu toe niet is bereikt. Ik vermeld terloops dat momenteel nog slechts 964 van de afgedankte mijnwerkers uitkeringsgerechtigd werkloos zijn. Het probleem ligt dus elders. Ik wil het niet eens hebben over de duur van de vrouwenwerkloosheid, noch over sancties en uitsluitingen die een aantal vrouwen uit deze statistieken hebben doen verdwijnen.

Dit alles is niet alleen van toepassing op het Toekomstcontract. Vlaanderen heeft de laatste jaren heel wat banenplannen gekend. Ik geef als voorbeeld het Jeugdwerkgarantieplan, dat ook in Limburg vruchten zou moeten afwerpen. De jobs die worden gecreëerd, zijn allemaal gesitueerd in overwegend mannelijke richtingen : selectieve afvalophaling en -verwerking, containerparken, huisvuilophaling, beheer van waters en bossen, autosloop, recycling, aanleg van fietspaden, monumentenonderhoud en welzijnszorg. Welzijnszorg zou 450 banen opleveren. Het gaat echter meestal om onderhoudswerken, zoals de aanleg van hellende vlakken en dergelijke.

Dit is allemaal positief, maar het werkt niet. Als Vlaanderen maatregelen neemt op het vlak van tewerkstelling, moeten die worden geëvalueerd op hun effect voor de beoogde groepen. Mijnheer de minister, ik weet dat u niet rechtstreeks bevoegd bent voor de tewerkstelling, maar u heeft op dat vlak een aantal sleutels in de hand. Tot de beoogde groepen horen in Limburg zeker ook de vrouwen. Daarom moeten de vrouwen voldoende zijn vertegenwoordigd op de plaatsen waar de strategische beslissingen worden genomen – het gaat zowel om de administratieve als de andere niveaus. Als er bijvoorbeeld meer vrouwen in het departement Leefmilieu zouden zitten, zou men bij dit beleid creatiever omspringen met de maatregelen tegen vrouwenwerkloosheid.

Ten slotte ga ik in op een aantal artikelen over de GOM die gisteren in de Limburgse kranten zijn verschenen. De GOM heeft net haar halfjaarlijkse studie afgerond, en stelt voor de industrie beterschap in het vooruitzicht. Anderzijds waren er van september 1995 tot maart 1996 100 nieuwe jobs bij Philips Hasselt in de elektrotechniek, waarvan 80 voor vrouwen. In die periode waren er 50 nieuwe jobs bij papierdrukkerijen en 46 bij Interelectra. In tegenstelling tot de heer Sannen concludeer ik derhalve dat de enige bedrijven die momenteel goed scoren op het vlak van de tewerkstelling, de bedrijven zijn met 100 tot 199 werknemers. Ik pleit absoluut niet tegen aandacht voor KMO's, maar als we iets aan de werkloosheid willen doen, moeten we ons zeker niet uitsluitend op hen concentreren.

Mijnheer de minister, als we ons willen richten op de doelgroep die in Limburg het werkloosheidssurplus uitmaakt, wat is dan het meest effectief : aandacht voor KMO's of voor grote bedrijven ? In welke mate kunnen de gewone Vlaamse tewerkstellingsmaatregelen worden afgestemd op het Toekomstproject ? Als er na volgend jaar nog sprake is van een Toekomstproject, moet dit zich tot de juiste doelgroep richten. Bedrijven mogen in dat kader alleen extra toelagen krijgen als ze die groep kunnen bereiken. In die zin zijn onlangs met steun van het Limburgfonds en van enkele Limburgse privé-bedrijven een aantal initiatieven opgestart. Het gaat ondermeer om EVA, het consortium voor vrouwen, en het ESF. Het Arbeidsmarktobservatorium, dat is opgericht in samenwer-

Van Cleuvenbergen

king met de TWL, moet mijns inziens alerter reageren op de kansen voor vrouwen.

Mijnheer de minister, als het Toekomstcontract voor Limburg wordt voortgezet, moet de doelgroep juist worden afgebakend. Ik had graag uw mening daarover gehoord.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de minister wordt hier geïnterpelleerd over een aantal recente uitspraken van hemzelf naar aanleiding van de jaarvergadering van de GOM Limburg, waarbij sommige commissieleden aanwezig waren. Hij heeft daar verklaard dat bitsige politieke tegenstellingen in de provincie Limburg het moeilijk maken om een nieuw ontwikkelingsprogramma voor Limburg op te stellen. Hij zal vandaag waarschijnlijk een heel comfortabel gevoel hebben, want we illustreren dat hij gelijk heeft. We bezondigen ons weer aan hetzelfde opbod tussen diverse gemeenten en tussen politieke partijen die al dan niet het Witte Donderdag-akkoord hebben onderschreven. We hadden nochtans gehoopt dat deze tegenstellingen achter ons lagen, op het ogenblik dat tussen partijen van meerderheid en oppositie het Witte Donderdag-akkoord is gesloten. Strikt genomen, volgens verouderde regels, is het wel niet onze opdracht, maar we hebben vanuit de oppositie in de provincie de aanzet gegeven tot een meer sereen klimaat.

Er moet, in welke vorm of op welke manier dan ook, een verlengstuk worden gebreed aan het Toekomstcontract, voor de vrouwenwerkloosheid, maar ook voor andere aspecten. Met deze stijl zullen we dat echter niet bereiken. Een nieuw Toekomstplan, of hoe we het ook moeten noemen, moet meer dan vroeger het accent leggen op wat we met de resterende middelen zullen doen. Hoe krijgen we een rechtmatig aandeel uit de algemene middelen ? Zo moeten we de volgende maanden werken, in de plaats van terug te grijpen naar het verleden en het proces te maken van iedereen die in het verleden of vandaag bij de politiek in Limburg is betrokken of op het hogere niveau van Limburg is vertegenwoordigd.

Mijnheer Sannen, u wijst terecht op het belang van het Plato-project. Ik onderschrijf uw bekommernis, ook voor de KMO's, naast het grootbedrijf. Deze nemen samen in de provincie ongeveer de helft van de werkgelegenheid voor hun rekening. Limburg werkt al jaren met dit systeem. Het Trefpunt Jonge Ondernemers is identiek aan het Plato-project. Op de laatste statutaire bijeenkomst in de maand juni werd de naam trouwens in Plato gewijzigd. Het functioneerde al meerdere werkingsjaren volgens het stramien dat ze zelf hebben uitgetekend. We moeten dit niet meer uitvinden, het bestaat vandaag concreet.

De balans van de reconversie is geen succesverhaal over de hele lijn, maar er zijn toch heel wat positieve elementen. Er werd gerefereerd aan de integratie van de gewezen mijnwerkers, wat zeer zeker een succesverhaal is. De reeks schandalen die aan de oppervlakte kwamen, willen we graag definitief klasseren.

De voorzitter : De heer Kenzeler heeft het woord.

De heer André Kenzeler : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik was ook een van de toehoorders van de minister bij de opening van de ondernemersclub in Eisden. Mijn maag raakte van streek bij het horen van zijn uitspraken. Als ik nu de heer Schuermans hoor, heb ik nog altijd dezelfde bedenkingen. De heer Schuermans alludeert ook op het probleem van KRC Genk, maar hij heeft het niet bij het rechte eind. De minister heeft verklaard dat het gekrakeel maar eens moest ophouden. Alles hangt af van hoe men de zaken bekijkt. Ik heb de minister in Eisden horen verklaren dat het in het Brusselse toch enigszins anders loopt. Ik dacht te hebben begrepen dat bepaalde partijen er wat verdraagzamer tegenover elkaar staan. Ik heb het geluk gehad hier al drie jaar te mogen vertoeven, en inderdaad, de mensen en de partijen zijn hier verdraagzamer. Ik heb dat niet kunnen zeggen, omdat ik vol opgekropte woede zat. Had ik het op dat moment kunnen uitschreeuwen, dan had ik dat ook gedaan. Ik treed mijn collega uit Lanaken bij : de attitude van bepaalde partijen moet veranderen. Ik heb immers gemakkelijk schreeuwen, als ik iemand bij de haren boven de Maas hou. Ik hoef die persoon maar los te laten om hem te doen verzuipen. In die situatie is het gemakkelijk te schreeuwen. We moeten elkaars zaken meer vanuit een gelijk-geaardheid benaderen. Ik deel de mening dat we er zullen in slagen de huidige toestand te verbeteren, als de ene zich niet als de meerdere van de andere beschouwt. Ik heb veertien dagen in ex-Joegoslavië verbleven met de heer Ulburghs. De Serviërs en de Kroaten verklaarden ook allemaal dat ze sterker waren dan de anderen, maar zo lost men niets op. Als we in België iets op die manier willen oplossen, zou ons dat niet lukken. Als we in Limburg willen slagen, zullen we elkaar als gelijken moeten aanvaarden.

Mijnheer Schuermans, als iemand 5 percent van zijn macht verliest, schreeuwt hij heel Limburg bij elkaar. Zo moet het ook niet zijn. Als we het Limburgs probleem willen oplossen, moeten we elkaar als gelijken beschouwen en niet zeggen dat er maar één moeders mooiste is. Toen de minister dat zei, vertoefde hij nog in het Maasland. Hij heeft ondertussen begrepen dat we een speciaal soort van Limburgers zijn. Misschien deed hij zijn uitspraak in een onbewaakte reflex, terwijl zo'n uitspraak in Genk of in Hasselt misschien minder erg zou zijn geweest. Ik kan de minister niets verwijten, want hij kende de geschiedenis van Limburg misschien nog niet zo goed als die van Brussel. Anders had hij dat misschien niet gezegd.

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Mijnheer de voorzitter, collega's, zonder al te polemisch te worden, wil ik toch een paar dingen rechtzetten. Mijnheer Sannen, ik herinner me nog levendig het debat uit 1986, waarbij de toenmalige eerste minister Martens aankondigde dat de regering de mijnactiviteiten in Limburg zou stopzetten. Het was een woelige zitting. De SP zat toen in de oppositie, maar bij de meeste partijen, behalve bij de Volksunie en Agalev, bestond er een consensus over het feit dat het niet meer mogelijk zou zijn elk jaar 12 tot 13 miljard frank in de mijnactiviteiten te investeren. Er moest worden gewerkt aan de toekomst. De regering heeft toen een voorstel geformuleerd dat is uitgemond in allerlei toekomstcontracten en enveloppes voor Limburg. Op basis van een tekst van de heer Verbruggen, uw energiespecialist die nog altijd nota's opstelt, heeft mevrouw Vogels toen gepleit voor het behoud van de mijnactiviteiten in Limburg. Als Vlaams minister van Economie beschik ik op dit ogenblik over een budget van 12 miljard frank. Indien we uw partij waren gevolgd, dan zouden we gedurende tien jaar in naam van Agalev de mijnactiviteiten hebben ondersteund ten belope van 12 miljard frank. Dan hadden we tien jaar lang ons hele budget voor Economie besteed aan de mijnen in Limburg. (*Reactie van de heer Ludo Sannen*)

Mijnheer Sannen, ook in de politiek heeft de waarheid haar rechten. U hebt altijd de mond vol van maatregelen ter bevordering van de werkgelegenheid en u probeert iedereen de les te spellen over economie en werkgelegenheid. Als we de raad van Agalev tien jaar geleden hadden opgevolgd, zou gedurende tien jaar het hele budget van de Vlaamse economie in de mijnen van Limburg zijn gestopt. Als Agalev het over Limburg en de toekomst heeft, zou ze enige schroom aan de dag mogen leggen. Ik herinner me nog levendig de woordenwisselingen die we destijds hadden. Ik zat toen als jong parlementslid in de Kamer, samen met mevrouw Vogels en de heer Dierickx, maar deze laatste is waarschijnlijk geen lid meer van uw partij. Agalev zou dit dossier best met enige schroom behandelen. Het politieke geheugen is dikwijls kort, maar ik ben dat debat nog niet vergeten. De regering nam toen een heel moeilijke beslissing, want het ging over meer dan 16.000 arbeidsplaatsen. Het was een verschrikkelijk zware beslissing. Alle politieke partijen wilden hun blik op de toekomst richten, ook de SP die in de oppositie zat. Ik herinner me nog het betoog van de heer Claes. Deze beslissing stond los van elke partijpolitiek. Ook de VLD heeft zich hierachter geschaard. De heer Verhofstadt heeft toen als minister van Begroting in de loop van 1987 de enveloppes van honderd miljard frank goedgekeurd. Laat ons deze zaak op een rustige en serene manier aanpakken, zonder elkaar de les te willen spellen.

Ik heb al die verklaringen een paar weken geleden niet vanuit partijpolitiek oogpunt afgelegd. Mijn partij heeft

me zelfs niet toegejuicht. Ik heb toen een *cri du coeur* geuit, omdat ik als voogdijminister van het Limburgfonds veel met de problematiek van Limburg en met het interministerieel overleg wordt geconfronteerd. Bovendien wil ik in alle duidelijkheid beklemtonen dat de middelen in mijn ogen versnipperd zijn. Mijnheer Sannen, als men de lijst van gesubsidieerde projecten bekijkt, stelt men vast dat heel wat activiteiten zich in de parallelle economische sfeer situeren. Ze hebben de naam economische activiteiten te zijn, maar maken deel uit van de sociaal-cultureel-economische sector. Het gaat vaak over heel beperkte bedragen. Wat is de duurzaamheid van die projecten ? Hoe zal de situatie er zonder overheidssubsidies over een paar jaar uitzien ? Zouden we de middelen niet beter bundelen en mikken op meer duurzame economische activiteiten, zodat de tewerkstellingskansen in Limburg op termijn veel groter zijn ? Deze bedenking heb ik ook op het IMO al een aantal keren gemaakt. Ik heb me bij bepaalde projecten vragen gesteld en ik neem me voor dat ook in de volgende maanden te doen.

De partijpolitieke controverses in Limburg zijn wat ze zijn, maar ze zijn niet aangenaam. Ik wijs geen schuldigen aan, maar ik ken geen enkele provincie in Vlaanderen waar men voortdurende politieke etiketten kleeft, als men het over economische politiek heeft. Ik heb dat nog nergens meegemaakt. Dat heeft natuurlijk te maken met de aanwezige overheidsmiddelen. Het overheidsgeld moet natuurlijk een bestemming krijgen, maar het is toch zo dat de partijen in Limburg heel bitsig ten opzichte van elkaar staan. Ik heb dat gewoon willen aanhalen, zonder iemand te viseren. Ik sta trouwens niet alleen met die vaststelling. Ik ben hier als fractieleider tijdens de vorige zittingsperiode ook getuige geweest van de discussies over de KS. Ook de heren Candries en Sleenckx hebben een aantal vergaderingen van die KS-commissie bijgewoond. De partijpolitieke tegenstellingen waren natuurlijk een gevolg van een aantal zaken, dat mag wel eens worden beklemtoond. Ik heb daar trouwens geen kiezers en ik heb ook niet de ambitie om op de Senaatslijst te staan. Een aantal mensen die die vergadering bijwoonden maar niet tot de partijpolitiek behoorden, hebben trouwens verklaard dat ze die mening gedeeltelijk deelden. Gezegd is gezegd, ik vond het mijn taak om dat zo te formuleren.

De voorzitter : De heer Kenzeler heeft het woord.

De heer André Kenzeler : Mijnheer de minister, ik ben echt opgetogen met uw antwoord. U hebt gezegd dat dit voor iedereen geldt. Wel, ik hoop dat diegenen voor wie dit is bedoeld, dat ook hebben begrepen.

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Als we het over de toekomst hebben, dan komen we tot de grond van de zaak. De Europese Commissie zal binnenkort haar regionaal beleid herzien. Het is niet evident dat de Commissie na 1999 nog

Van Rompuy

middelen voor ontwikkelingszones ter beschikking zal stellen. Mijn bekommernis bestaat erin de beschikbare middelen zo optimaal mogelijk te besteden. In het budget van de Vlaamse regering zijn er middelen voorzien voor de cofinanciering van Europese programma's. Het gaat om belangrijke bedragen. Voor 1996 gaat het om 500 miljoen frank. Die middelen moeten zo doeltreffend mogelijk worden besteed. De ontwikkeling op lange termijn moet daarbij centraal staan, want na 1999 zullen bepaalde ontwikkelingszones het meer met eigen middelen moeten doen : zij zullen moeten leren om zich meer op eigen kracht te ontwikkelen.

In verband met het Toekomstcontract voor Limburg heeft de Vlaamse regering nog geen beslissing genomen. Die discussie moet nog worden gevoerd. Voor enkele jaren heeft het Hoger Instituut voor de Arbeid uit Leuven een studie uitgevoerd over het reconversiebeleid. Daaruit bleek dat in de Limburgse economie toch veel nieuwe arbeidsplaatsen werden gecreëerd. Wij zijn van plan een nieuwe studie te laten uitvoeren. Dat zou ons moeten toelaten om een bilan op te maken. Mevrouw Van Cleuvenbergen benadrukt terecht dat de mannelijke werkloosheid in de provincie vergelijkbaar is met de werkloosheid in de rest van Vlaanderen, maar dat de vrouwelijke werkloosheid bijzonder problematisch is. Als er de volgende jaren initiatieven worden genomen, dan moet dat voor ogen worden gehouden. Dat alles moet eens ten gronde worden geanalyseerd.

De verklaring ligt voor een deel in het geringe aandeel van de dienstensector in de Limburgse economie. Iemand heeft hier trouwens gewag van gemaakt. In Limburg is de industriële sector het sterkst. Dat is overigens ook in West-Vlaanderen het geval – al is die sector daar nog meer een zaak van KMO's. Wij moeten eens een bilan opmaken van wat het tewerkstellingsbeleid in Limburg heeft opgeleverd, en hoe de economische structuur er precies uitziet. De resultaten zullen een invloed hebben bij de beslissing om het Toekomstcontract eventueel te verlengen, en om eventueel bijkomende initiatieven te nemen.

Ik benadruk toch dat Limburg de voorbije jaren een merkwaardige economische evolutie heeft doorgemaakt. Limburg is, samen met West-Vlaanderen, de regio waar tijdens de voorbije vijf of zes jaar de grootste netto-aanwinst van nieuwe arbeidsplaatsen is gebeurd. Een derde van de expansiesteun komt Limburg ten goede. Dat heeft te maken met de toekenning van hogere subsidies, maar het is ook een gevolg van de toegenomen economische activiteit. Expansiesteun kan immers slechts worden gegeven als er wordt geïnvesteerd. Men moet dus vaststellen dat de reconversie die Limburg ondergaat werkelijk merkwaardig is. De mijnsluitingen hebben tot een enorme tewerkstellingsafbraak geleid. Wel, wij zijn er in geslaagd

om de mannelijke werkloosheid op het niveau van het Vlaamse gemiddelde te houden.

Vorig jaar is de industriële tewerkstelling in Vlaanderen sterk afgenomen. Daarom hebben wij die maatregelen genomen in verband met de forfaitaire aftrek voor werknemers, gekoppeld aan de stabilisatie van de industriële werkgelegenheid. Uit het rapport van de GOM-Limburg blijkt dat in 1995 de industriële tewerkstelling in Limburg slechts lichtjes is gedaald. Ik ken niet het precieze cijfer, maar het moet om een verlies van ongeveer 400 tot 500 banen gaan. In geheel Vlaanderen hebben wij vorig jaar echter meer dan 8.000 banen in de industrie verloren. Deze indicatoren leren ons dat het Limburgse economische leven, in vergelijking met dat in de andere provincies, zich enigszins dynamisch ontwikkelt.

Wat de middelen betreft zullen in 1997 renteloze leningen voor een bedrag van 2,5 miljard frank ter beschikking worden gesteld. Die leningen moeten de sociale huisvesting, het acquisitiebeleid van buitenlandse investeerders en de uitbouw van industrieterreinen stimuleren. Die leningen zullen pas in de periode 2001-2005 moeten worden terugbetaald. Dat zijn toch belangrijke bedragen. In de loop van dit jaar heeft de Vlaamse regering nog een bijkomende enveloppe van 550 miljoen frank voor economische en toeristische infrastructuurwerken goedgekeurd. Het betreft eveneens renteloze leningen.

Als ik nadenk over de toekomst en over het Toekomstcontract en de middelen die daarvoor zouden worden voorzien, dan moeten we toch rekening houden met een aantal middelen die vandaag in Limburg potentieel aanwezig zijn. Bij de vereffening van de NV Mijnen zullen wellicht nog enkele honderden miljoenen frank in handen van de Limburgse Reconversie maatschappij komen. Ook in de ex-SIM-enveloppe – de sociale reconversie-enveloppe – bevinden er zich nog enkele honderden miljoenen frank. Als de LPM op het einde van 1996 of in de loop van 1997 wordt geprivatiseerd, dan zullen er volgens ramingen wellicht 2,5 tot 3,5 miljard frank ter beschikking komen. In de Vlaamse regering werd afgesproken om dat geld te verankeren – als ik dat woord mag gebruiken.

Verder zijn er ook de co-financieringsprojecten. Ik heb daarover reeds gesproken. In 1996 is er een co-financiering, voor een bedrag van 500 miljoen frank, voorzien. Ik heb het ook reeds gehad over het grote Limburgse aandeel in de expansiekredieten. Dat alles mag toch eens worden gezegd. Waarschijnlijk zullen tijdens de komende maanden binnen de Limburgse Reconversie maatschappij – de LRM – middelen worden vrijgemaakt. Ik denk dan onder meer aan het Fenix-project, dat voor ongeveer 80 percent een privé-initiatief is. De overheid zal via de Limburgse Reconversie maatschappij hier ook een belangrijke bijdrage aan leveren. Als zo'n project zou worden gerealiseerd, dan zal dat tot de toekenning van een belangrijk bedrag voor expansiesteun aanleiding geven. Het zal gaan

Van Rompuy

om verhoogde expansiesteun, ten bate van een regio met verhoogde steun. Als Fenix wordt gerealiseerd, dan zou die steun – al wil ik mij op dit bedrag niet laten vastpinnen – ongeveer een miljard frank kunnen bedragen. Een ander punt dat ik wil benadrukken is het feit dat tot in het jaar 2016 ongeveer 9 miljard frank voor mijnwerkersleningen is voorzien. Ook dat mag eens worden gezegd.

Als wij dus spreken over het Toekomstcontract, en over middelen voor Limburg, dan zeg ik als bevoegde voogdij-minister dat de lijst van ter beschikking gestelde of te stellen middelen omvangrijk is. Bijgevolg moeten wij eerst grondig nagaan hoe men deze middelen wil aanwenden voordat wij over een nieuw Toekomstcontract kunnen spreken. Het is ook belangrijk om rekening te houden met het doel dat wij voor ogen hebben. Wat is ons objectief ? De vraag van mevrouw Van Cleuvenbergen over de vrouwelijke werkloosheid raakt dit probleem aan. Als de Vlaamse regering tijdens de komende jaren bepaalde projecten steunt, dan moet de overheid erover waken dat dit leidt tot de afname van de vrouwelijke werkloosheid. Als men spreekt over het Fenix-project, dan heeft men het ook over infrastructuur en over het wegennet. In dat verband zou het gaan om een bedrag van 2 miljard frank. Heeft Limburg de intentie om de middelen die dank zij de privatisering van de LPM vrijkomen, te gebruiken om de infrastructuurwerken voor Fenix te financieren ? Of moeten die middelen uit de Vlaamse begroting voor Openbare Werken komen, bovenop datgene wat er op dit ogenblik al aan werken in Limburg gebeurt ? Aan de hand van antwoorden op vragen als deze moeten wij eens een inventaris opstellen. Pas dan kunnen wij een zinvolle discussie voeren over nieuwe middelen voor Limburg.

Zodra de LPM is geprivatiseerd, zal de GIMV ook de mogelijkheid krijgen om te investeren in Limburgse projecten. De GIMV is een belangrijke financieringspool in de Vlaamse economie. Zij zal er zeker toe bijdragen dat de Limburgse economie zich verder ontwikkelt. Ik wil hier niet op de komende besluitvorming vooruitlopen, maar het is duidelijk dat de Vlaamse regering en de Vlaamse overheid de voorbije periode veel heeft geïnvesteerd in Limburg. Als minister heb ik de plicht om te benadrukken dat men bij reconversie een zeker schaafeffect en ook duurzaamheid moet nastreven. Men twist meestal over kleinere, individuele dossiers. Partijpolitieke tegenstellingen uiten zich meestal niet bij discussies over grote projecten. Dikwijls twist men over erg kleine zaken. Ik vraag me soms af wat de duurzaamheid van die projecten is.

We moeten de zaken in Limburg evalueren. Mijn antwoord geeft enigszins aan hoe de Vlaamse regering tegen de toekomst aankijkt.

De voorzitter : Mag ik vragen dat wie nu nog het woord wenst te voeren, dit heel kort doet ?

De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Ik dank u voor uw antwoord. Alvorens ik op de inhoud ervan inga, wil ik nog kwijt dat de wijze waarop u antwoordt en de bedenking die u maakt, verwijzen naar een uitspraak van een partijgenoot van 1986. Daarmee wekt u de indruk dat mijn spreekvrijheid beknot zou moeten worden. Ik wil u niet confronteren met uitspraken die u deed als voorzitter van de CVP-jongeren.

Minister Eric Van Rompuy : Ik onderschrijf die uitspraken nog allemaal.

De heer Ludo Sannen : Ik wil ook de voorzitter van deze commissie niet confronteren met de partij waar hij toen lid van was en die een duidelijk standpunt over de steenkoolmijnen had. Ik vind de wijze waarop u deze discussie inleidt allesbehalve. Ik ben slechts verantwoordelijk voor uitspraken vanaf het moment dat ik politieke verantwoordelijkheid draag. Ik betreur het nog altijd dat men de mijnen zo maar gesloten heeft. Er waren mijns inziens nog toekomstperspectieven voor de daar aanwezige energiebron. Dat is echter een discussie die hier niet moet worden gevoerd.

Deze interpellatie was vooral opbouwend bedoeld. De reactie van de heer Schuermans duidt op het tegendeel. Ik stelde enkel en alleen de vraag of een verlenging van het Toekomstcontract nog mogelijk is. Het einddoel, het terugdringen van het werkloosheidscijfer – 12.000 werklozen -, werd niet bereikt. Daartoe moeten we op een of andere wijze onze energie bundelen.

Mijn situatieschets van het verleden onderstreept slechts de beweringen van de minister. Ik ondersteun elk initiatief van de minister om tot depolitisering te komen. U stelt terecht dat de politisering van het economisch ondersteunend weefsel in Limburg sterk is. Ik ken de Antwerpse Kempen ook een beetje, en het verschil is heel duidelijk. Dat heeft waarschijnlijk te maken met de vele middelen die ter beschikking stonden. Dat schept een bepaalde dynamiek, wavoor ik nu geen verantwoordelijken wil aanduiden. In de toekomst moeten we dat proberen te overstijgen. Daartoe ondersteun ik elk initiatief.

U stelt terecht dat de financiering van parallelle circuits, die eigenlijk meta-economisch zijn, in de toekomst best wordt vermeden. Die circuits ontstaan juist uit de politisering in onze provincie. Ik ben ontgoocheld door uw antwoord. De vele financiële middelen die u opsomde, werden allemaal aan Limburg toegekend. Het verheugt me wel dat de middelen in Limburg geïnvesteerd zullen blijven. Ik pleit hier niet voor meer middelen, maar wel voor een bijkomende dynamiek om het Vlaamse gemiddelde te bereiken. Daarvoor is de Vlaamse regering verantwoordelijk. De verantwoordelijkheid die in het Toekomstcontract werd aangegaan, moet worden doorgezet.

Sannen

Mevrouw Van Cleuvenbergen stelt terecht dat er aandacht dient te worden geschonken aan de werkgelegenheid voor vrouwen. Ik ben het met u eens dat de tertiaire sector daarin een belangrijke rol zal spelen. Daarnaast is ook de vorming belangrijk. Door een andere vorming en andere scholing zullen vrouwen op andere terreinen kunnen worden tewerkgesteld. U stelt terecht dat de werkgelegenheid in grote bedrijven belangrijk is, maar die bedrijven zijn conjunctureel gevoeliger – denk maar aan Ford met belangrijke afvloeiingen en aanwervingen op korte termijn. Ik wil ook pleiten voor Limburgse KMO's met doorgroeimogelijkheden. Dat verstevigt de economische ruggegraat van een provincie, en zo wordt de tewerkstelling ook in de toekomst gegarandeerd.

Ik wil hier niet ingaan op de verwijzingen naar het Fenix-project. De enorme middelen die daar eventueel naar toe gaan en de weinige tewerkstelling die dit oplevert, beangstigen me. Het is echter niet het moment om daar op in te gaan. Ik hoop alleen dat het engagement van de regering om iets te doen aan het werkloosheidsprobleem in Limburg wordt gehandhaafd. De manier waarop kunnen we later beoordelen.

De voorzitter : Dank u, mijnheer Sannen. Ik wou het debat niet onderbreken. Mijn vroegere en huidige mening blijft geïnspireerd door mijn vaststellingen op het veld. Zowel de omgeving van Hannover als Nederlands Limburg stonden model voor een mogelijke aanpak. Ik heb dit steeds, in al mijn vorige levens, verkondigd.

De heer Ludo Sannen : Dat aanvaard ik ook, mijnheer de voorzitter, maar u was toen wel lid van de Volksunie.

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Mijnheer de minister, u antwoordde vrij uitvoerig op de verschillende uiteenzettingen. U ging soms verder dan de gestelde vragen.

U opperde de idee van de herinvoering van de reconversievenootschap. U stelde dat eventueel middelen kunnen worden geput uit de privatisering van de LPM. U promoot ook de tussenkomst in de vennootschapsbelasting, een apolitiek standpunt en een maatregel die voor iedereen geldt.

Ik heb bedenkingen bij steunprogramma's. Op zich zijn ze misschien wel verdienstelijk, maar wat gebeurt er als de subsidiestromen opdrogen ? Wat is uw standpunt over de herintroductie van de reconversievenootschap ?

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : De reconversie- en innovatievennootschappen werden in de loop van de jaren tachtig opgericht. Toen men bij de fiscale hervorming van 1989 compensaties voor de verlaging van de personenbelasting en vennootschapsbelasting zocht, schafte men de

reconversievenootschappen af. Dat blijft een federale bevoegdheid. Het systeem is gebaseerd op fiscale vrijstellingen, die in de federale regering worden beslist.

Ons voorstel inzake de vennootschapsbelasting werd vorige vrijdag besproken tijdens het interministerieel overleg. Momenteel maakt het weinig kans. Dergelijke voorstellen zijn helemaal afhankelijk van de federale overheid.

Deze reconversiemaatschappijen werkten heel goed in Vlaanderen. Het systeem was op investeringen gebaseerd. De reconversieregio's waren inzake investeringen veel dynamischer in Vlaanderen dan in Wallonië – nu heb ik het over de tweede helft van de jaren tachtig.

We staan zeer positief tegenover de idee op zich. We hebben echter niet de mogelijkheid om dat verder te bekijken. Men kan ook niet zomaar de opbrengst van de LPM gebruiken om reconversievennootschappen in Limburg te financieren. Er moet een algemene wet zijn, die voor geheel Vlaanderen en geheel België geldt. Men kan geen reconversievennootschap oprichten voor één provincie. De heer Denys heeft zo'n voorstel ook in de vorige regeerperiode gedaan. Ik herhaal dat dit jammer genoeg niet mogelijk is.

Ik denk dat dit samenhangt met de algemene filosofie die ook de minister-president dit weekend heeft verwoord. Vlaanderen is vragende partij om over marktinstrumenten te beschikken, waarvan de fiscaliteit een wezenlijk onderdeel vormt. Momenteel moet er teveel met subsidiëring worden gewerkt. Dit leidt dikwijls tot een grote invloed van de politiek.

De heer Marino Keulen : Moet dit echt noodzakelijk voor het hele land gelden ? Ik heb daar persoonlijk geen enkel probleem mee, maar dan zou het ook specifiek voor Limburg gelden. Hier kunnen we toch ook zeggen : wat betreft de financiering kunnen we ook zelf iets in de pot bijleggen, met name bijna vier miljard frank van de LPM. Dit is toch niet onbelangrijk ?

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Het is niet bewezen dat als men geld in een regio steekt, dit automatisch tot een economische dynamiek leidt. Ik verwijs in dit verband naar de situatie in Henegouwen. Het is een feit dat er enkel aan een bepaalde rand van Henegouwen initiatieven plaatsvinden, die door Vlaamse ondernemers worden genomen. Dit is een zeldzaam positief aspect van de delocalisatie.

Het toont echter aan dat er in Wallonië – met uitzondering van de regio Moeskroen – bijna niets gebeurt. Er is geen dynamiek van de bevolking om met de middelen iets te beginnen. Mijn conclusie is dan ook : Limburgers, sta op, verenig u en onderneem ! (*Gelach*)

De voorzitter : De heer Deprez heeft het woord.

De heer Paul Deprez : Ik zou heel kort nog iets willen zeggen in verband met de reconversievennootschappen. Ik ga volledig akkoord met de beschouwingen van minister Van Rompuy. Ik wil wel medelen dat een van onze collega's uit het federale parlement, de heer Breyne, hierover opnieuw een voorstel heeft ingediend.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over maatregelen tegen het Waalse protectionisme

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Huybrechts tot de heer Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over maatregelen tegen het Waalse protectionisme.

De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zal meteen met de deur in huis vallen. In de praktijk stellen Vlaamse ondernemers al jarenlang vast dat het voor hen bijzonder moeilijk is om in Wallonië te gaan werken. In Wallonië wordt er bijna altijd gebruik gemaakt van de formule van beperkte aanbestedingen. Hierdoor kunnen onze aannemers niet voor deze opdrachten meedingen. We stellen vast dat de markt volledig is afgeschermd.

Tevens stelt de Waalse regering alles in het werk om deze situatie te bestendigen. De Waalse Gewestregering en de sociale partners ondertekenden immers op 11 december 1995 een verklaring over de heropleving van de economie en de bevordering van de Waalse werkgelegenheid. Zo stellen ze onder meer dat het wenselijk is om voor grote werken, zoals huisvesting en stadsvernieuwing, materialen te gebruiken die door Waalse bedrijven worden geproduceerd. In dit verband wordt aanbevolen om in de bestekken clausules op te nemen die het gebruik mogelijk maken van materialen die door Waalse bedrijven worden gemaakt.

Mijnheer de minister, begin dit jaar hebben we met de commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Verkeer een werkvergadering gehad met de mensen van de Belgian Road Federation. De daar aanwezige bedrijfsleiders verklaarden bijna unaniem hoeveel moeilijkheden ze hadden om op de Waalse markt stand te houden. Men moet als het ware het systeem van nepfirma's hanteren om aan de bak te komen. Een van de bedrijfsleiders vertelde ons zelfs dat hij onlangs een vrij belangrijk order was misgelopen, enkel en alleen omdat men een van

zijn meesterknechten had betrappt op het spreken van Nederlands.

Mijnheer de minister, hoe gaat u op dit toenemende Waalse protectionisme reageren ? Hebt u dit al gedaan ? Zo ja, op welke wijze ? Overweegt u om ook in Vlaanderen zo'n initiatief tussen de regering en de sociale partners af te sluiten ?

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ben het gedeeltelijk eens met de heer Huybrechts. Er is inderdaad een probleem in verband met de mogelijkheid van Vlaamse bedrijven om deel te nemen aan een aantal Waalse aanbestedingen. Het is natuurlijk heel moeilijk om dit via concrete dossiers hard te maken. Er is natuurlijk ook de zaak-Van Hool geweest.

De Waalse regering heeft inderdaad in haar akkoord met de sociale partners een paragraaf opgenomen waarin de intentie om Waalse bedrijven te bevoordelen duidelijk naar voren komt. Het is dus een geplande strategie.

U vraagt mij wat de houding is van de Vlaamse regering. Ik ben natuurlijk van oordeel dat we dit moeten veroordelen. De vraag is op welke manier we dit kunnen verhelpen. Via de Europese regelgeving is men verplicht een aantal procedures te volgen in verband met mededinging en in verband met de wetgeving op de aanbestedingen. We moeten dit zeker eens goed bestuderen. Eigenlijk is dit niet alleen mijn bevoegdheid, het gaat immers dikwijls over aanbestedingen van grote werken, waarvoor minister Baldewijns bevoegd is.

Het is ook niet alleen een probleem in Wallonië, het geldt ook voor andere landen – bijvoorbeeld voor Frankrijk. Het gaat hier om een vorm van protectionisme die in de meeste landen bestaat. Indien we hiertegen willen reageren, moeten we onze klachten concreet kunnen hardmaken. Dit is meestal wel een probleem.

U stelt voor dat we in Vlaanderen hetzelfde zouden doen. Ik weet niet of dit een goede houding is. Vlaanderen is een regio die zich altijd open heeft opgesteld. Aan de andere kant is Vlaanderen ook een sterk exportgerichte regio. We mogen zeker geen imago van geslotenheid creëren. Ik denk dus niet dat dit de aangewezen houding is.

Een element waar ik wel voor ben gewonnen, is dat, als we bestekken opmaken, we maximaal hameren op nieuwe technieken, alternatieve producten en hoge kwaliteitseisen, zodat het bedrijfsleven tot vernieuwing wordt aanzet. Indien dat bedrijfsleven die capaciteit heeft, kunnen we in aanmerking komen voor de investeringen, en dat kan ook een element zijn van ons strategisch vernieuwingsbeleid.

We moeten komen tot informatie-uitwisseling over deze protectionistische praktijken die Vlaanderen zouden be-

Van Rompuy

nadelen. Het zou goed zijn mocht u me bepaalde dingen kunnen signaleren. Het is echter moeilijk om daar in algemene zin over te praten zonder dat men het hard kan maken : we moeten een en ander ook kunnen bewijzen. Als u voorbeelden hebt die aantonen dat Vlaamse bedrijven worden benadeeld, dan kunnen we die zaken van naderbij bekijken.

Het feit dat de Waalse sociale partners en de regering dat in hun verklaring zetten, vind ik erg : men hanteert immers een protectionistisch wapen. Dit moeten we aanklagen. De firma Van Hool heeft dit ook moeten aanvaarden. Hen van antwoord dienen door zelf op die manier te reageren is mijns inziens ook niet de goede weg.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het probleem van de bouwsector is in twee facetten op te splitsen : het probleem van de toegang tot de markt en het probleem van de beschrijving van eigen producten.

Juridisch gezien kan men weinig doen aan de toegang tot de markt, omdat men de techniek hanteert van de beperkte aanbesteding. Men kan dat alleen maar betreuren, want het zijn alleen de bedrijven die om een offerte worden verzocht, die worden uitgekozen. Het is een methode die erg in zwang is, en die zelfs op Europees vlak is aanvaard. Daardoor wordt de toegang van Vlaamse bedrijven tot Wallonië beperkt. Dit gebeurt alleen maar bij openbare aanbestedingen, op de vrije markt zijn in Wallonië nog vrij veel Vlaamse bedrijven werkzaam. De snelheid en de kwaliteit van het werk van onze bedrijven wordt door bepaalde Waalse bedrijven geapprecieerd. De afgrendeling is dus niet totaal.

Het omschrijven van produkten van Waalse oorsprong druist eigenlijk in tegen de wet en tegen de vrije concurrentie. Men mag in bestekken eigenlijk geen specifieke merken of artikelen – vooral bij openbare aanbestedingen – definiëren. Men kan wel met soepele omschrijvingen werken. Het is betreurenswaardig dat de sociale partners hier achter staan.

Men heeft altijd de mond vol over solidariteit. De Walen zijn zeer kritisch wanneer het aankomt op eigen fiscaliteit en eigen sociale zekerheid, maar aan de andere kant getuigen ze van weinig fair play door produkten voor te schrijven en van hun kant een Wallingantische koers te varen. Het lijkt me niet verstandig deze zaken voorop te stellen, want het mondt enkel uit in het verder uit elkaar groeien van de beide landsdelen. Wallonië zal in de toekomst immers een van onze handelspartners worden, net zoals Frankrijk er een is. In Vlaanderen krijgen Vlaamse produkten evenwel ook prioriteit, al zegt men dit niet zo

luid. Ik til er echter zwaar aan dat de sociale partners dit beschrijven in protocols.

Mijnheer de minister, we moeten hierop reageren, en op het niveau van de relatie Wallonië-Vlaanderen moeten we er de nadruk op leggen dat deze houding niet is aangegeven. Als er immers één stap wordt gezet en er wordt niet tegen ingegaan, rijst natuurlijk de vraag wat de volgende stappen zullen zijn. Daardoor ontstaan tussen de twee gemeenschappen spanningsvelden die best te vermijden zijn. Wil men een confederaal systeem invoeren, dan moeten de relaties eerlijk en aanvaardbaar zijn voor beide partners.

U moet dringend met uw collega's van Economie en Openbare Werken een gesprek voeren, waarbij u duidelijk maakt dat een en ander in Vlaanderen niet positief overkomt.

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik maak alleen een kleine opmerking. Het is moeilijk om in dit huis over protectionisme te spreken. Bij mijn weten is dit huis verbouwd via de techniek van de beperkte aanbesteding om de Vlaamse bouwondernemers een kans te geven. In die zin moeten we ons niet heiliger voordoen dan de paus.

Ook in het geval van het Verrebroekdok heeft men de openbare aanbesteding als dusdanig opgesteld dat één bepaalde aannemer kon inschrijven en anderen niet. Dat zijn technieken die overal worden gebruikt.

Ik zou de zaken dus een klein beetje willen nuanceren.

De voorzitter : De heer Cannaerts heeft het woord.

De heer Leo Cannaerts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zou hier ook willen bij aansluiten, omdat binnen Vlaanderen het fenomeen van de beperkte aanbestedingen zich voordoet. Ik herinner me bijvoorbeeld investeringsdossiers in impulsgebieden waar men inschrijft dat degene die deelneemt aan de aanbesteding zegt of hij van plan is met plaatselijke onderaannemers te werken.

Ik weet niet in hoeverre zoiets reglementair is, maar ik heb wel ervaren dat het bestaat. Men moet de markt laten spelen, maar dat is niet altijd even gemakkelijk.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, iedereen weet wat Wallonië verstaat onder het begrip federale loyaliteit : niets. Ik denk dus niet dat de Walen een andere taal zullen begrijpen dan een antwoord met hun eigen middelen.

Hier in Brussel is momenteel de aanbesteding van het Consciencegebouw, waar het departement Onderwijs ge-

Huybrechts

huisvest zal zijn, zo goed als rond. De kostprijs beliep om en bij de 2,2 miljard frank. Als ik me niet vergis, was het minister Demeester die zei dat men ervoor zou zorgen dat er zoveel mogelijk Vlaamse aannemers konden deelnemen aan het project. Onlangs stelde ik haar de schriftelijke vraag hoe ze dit concreet zou bewerkstelligen. Ik kreeg nul op het rekest, want in haar antwoord stond dat zij de aannemers niet kon verplichten gebruik te maken van Vlaamse onderaannemers. Daarmee was alles gezegd.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Wymeersch werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie

aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement zal zich hierover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

Het incident is gesloten.

We gaan verder in besloten vergadering.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 17.15 uur.*
